

204. Zesde Inter-Limburgs dictee

Twee Limburgen, één volk

Als echte stoïcijnen en tegelijkertijd relaxed hebt u zo-even plaatsgenomen. Met lammeren- en jobsgeduld hebt u zich immers maniakaal voorbereid op een vlekkeloze prestatie. Voor u is een dicteetje slechts een vorm van vrijetijdsbesteding, beslist geen hocus pocus en zeker geen abracadabra.

De laatste judas- en jodenstreken van de Taalunie hebt u allicht terdege doorwroet. U bent dan ook niet Jan en alleman. Het is bijgevolg volstrekt overbodig met uw burens ruggespraak te houden.

De verwevenheid van beide Limburgen is ook na achttienhonderdnegenendertig allesbehalve inflatoir. De Maas is slechts een jammerlijk obstakel. Dat is de portee van ons pleidooi.

Joyeus en met een bourgondische appetijt genieten wij, Limburgers, van de verrukkingen des levens. Lucullisch genot is ons niet vreemd. Als echte culinaristen frequenteren wij bistrootjes en andere gerenommeerde etablissementen, wat bij sommigen occasioneel in een bacchische uitgelatenheid resulteert.

Typisch voor onze Limburgse contreien is ongetwijfeld onze fascinatie voor dorpsfeesten, carnaval en schutterstoernooien. Het OLS is een uniek festijn. Marketentsters of zoetelaarsters paraderen naast koningen en keizers in een haast eindeloos defilé. Duizenden vermeien zich jaarlijks in dit spektakel.

Geschiedenis, trends en traditie zijn in beide Limburgen allerminst stoffig. Ze zijn integendeel ravissant en appelleren nog steeds aan de gevoelens van velen. Hypermedia in diverse musea demonstreren dat heden ten dage ten volle.

Artisticiteit, cultuurbeleving en onderwijs zijn eveneens grenzeloos. Ook onze bouw- en beeldhouwkunst worden alom en zeker in de rondte geprezen. Verbondenheid herken je evengoed in onze Limburgse taal. Van spraakverwarring is ondanks zo'n vierhonderd dialecten nauwelijks sprake.

Terwijl onze wegen dichtslibben, ontmoeten we elkaar langs grensoverschrijdende wandelroutes en fietsroutenetwerken. Op zomerse terrasjes discussiëren we over de vermaledijde fileproblematiek of de verraderlijke malaise die onze economie teistert.

Meestal luisteren we evenwel naar de symfonieën van de grauwe vliegvanger, de tjiptjaf en talloze andere edele zangers die in ons grandioos natuurwalhalla nog volop gedijen. U hebt u geenszins van uw à propos laten brengen. Wij willen u verder niet langer treiteren of koeioneren met kriebels en valkuilen als e-mailcultuur, gsm'etje en ge-e-maild. Mocht u toch hebben zitten knarsetanden, heb vertrouwen in de kwaliteit van uw pennenvruchten.